

Draugė beveik pajuokiamai šypsojosi. Bet Estera tikėjo tuo, ką sako. Ji nesuprato, kad peržengė ribą. Smegenys nieko nežino apie gramatinius laikus. Tai, ko jos ilgisi, jau yra išsipildę. Šuolis įvyksta, kai nenorime prarasti ateities, kurią jau išgyvename.

– Tavo veidas labai raudonas, – pastebėjo draugė.

Estera delnais palietė skruostus, labiausiai, kad juos pridengtų, bet ir kad atvėsintų.

– Čia karšta, – tarė ji.

Geismas joje kunkuliavo. Šiluminiai varikliai dirbo visais cilindrais. Ji buvo gyva oru. Ji nieko nevalgė, maistas jai buvo nereikalingas. Ji nieko negėrė ir neįtėlė troškulio. Su kiekviena diena kelnės kabojo vis laisviau. Jos kūnas degė, ji negalėjo miegoti. Ji ėmė pasidėti mobiliųjį telefoną į naktinio stalelio stalčių, ir dėl beatodairiško įsimylėjėlės egocentrizmo nesuvokė, kad šalia gulintis vyriškis negali iš įsiūčio užmigti. Desperacija būtų per stiprus žodis, nes jis buvo santūrus žmogus, net ir sau pačiam, bet jau nebedaug trūko.

Seniau buvo lyg ir savaimė aišku, kad Peras ir Estera jaučiasi patenkinti vienas kito draugija, visada laikosi kartu, o dabar pasidarė lyg ir savaimė aišku, kad Estera vakarais negrįžta namo tol, kol nėra būtina. Visas jūdviejų bendras gyvenimas buvo lyg ir savaimė suprantamas, tad jis ir paaiškino be komentarų.

Hugo žinutės ateidavo naktimis, kai kolegės ir Draganas išeidavo namo, o jis likdavo dirbti vienas. Kiekvieną vakarą

prieš vidurnaktį jis parašydavo ką nors draugiško, o ji perskaitydavo tą pačią akimirką. Lovoje šalimais gulėjo neegzistuojantis žmogus.

Hugo ateljė buvo Komendiorsgateno gatvėje, viename iš nedaugelio ten esančių kuklių namų. Vakaraus ji vaikštinėdavo aplink jo kvartalą. Vildavosi išvysti bent šešėlį, kad kas nors, palaikantis ryšį su juo, o gal net jis pats, išeis pro duris. Ir vieną vakarą tai išsipildė. Eidama namo iš kino ji padarė ratą ir prasuko pro jo ateljė, ketindama vėl pavaikščioti aplink kvartalą. Ir tuoj pat išvydo jį, einantį šaligatviu kitoje gatvės pusėje. Jis skubriai žingsniavo į priešingą pusę. Ji apsisuko ir laikydamosi atstumo pasekė iš paskos. Jis kelis kartus pasuko už kampo ir įėjo į maisto parduotuvę „ICA Esplanada“ Karlavegeno gatvėje. Estera liko lauke.

Jis išėjo praėjus trims su puse minutės ir pasuko tuo pačiu keliu atgal, nešinas mažu maišeliu rankoje. Ji laikėsi dvidešimt metrų už jo. Artinantis prie jo durų, Estera prisivijo, uždėjo ranką jam ant peties ir pasakė:

– Koks sutapimas.

Jis neparodė jokio nustebimo, prilietė jos ranką ir tarė:

– Lipk su manim į viršų. Mes su keliais kolegomis likom pakalbėti po darbo.

– Ar manai, kad jie nieko prieš?

– Aš nieko prieš. Eik su manim.

Penkių asmenų grupelė stovėjo dirbtuvių virtuvėje su raudono vyno sklidinomis taurėmis, atsirėmę alkūnėmis į barą. Jis išėmė ką nupirkęs: krekerius, vynuoges, žalio pelėsinio sūrio, kurį išvyniojo iš plėvelės.

Viena iš kolegijų, jauna moteris sušiauštais plaukais ir įspūdingais akiniais, kreivai žiūrėjo į Esterą, bet tikriausiai tai klaidinga interpretacija, nes Estera nesuprato, kokia galėtų būti tam priežastis.

Jie valgė, gėrė ir gyrė sūrį. Hugas visiems aiškino, kad prireikė šimtmečių, kol buvo pasiekta duonos, sūrio ir vynuogių rūšies skonio dermė. Tik per tokį ilgą laiką evoliucija pajėgė skonį pritaikyti skonio receptoriams. Jam kėlė nuostabą viskas, kam reikėjo ilgo laiko. Į tai Estera jau seniai buvo atkreipusi dėmesį, ir net pateikusi analizę savo pranešime. Stovėdama šalia jo, nutirpusiu kūnu ir siela, ji dabar galvojo apie sūrį, kad jis laimėjo konkurencinę kovą prieš kitus fermentuotus produktus, ir apie tuos pelėsių grybelius, kurie buvo nustumti į šalį rungtyje dėl žmogaus skonio receptorių. Ji gėrėjosi, kad jis susimąsto dėl tokių didelės svarbos dalykų.

Vienintelė jai nepatinkanti aplinkybė – tai, kad jis buvo nuolat apsuptas žmonių. Tai apie jį bylojo kažką tokio, dėl ko ji jautė sunkiai nusakomą skepsį. Jai geriau patiktų, jei jis būtų vienišius, nešiojās ilgesio spragą, kurią ji galėtų užpildyti.

Kol nesupranti, kur tave nuves jausmas, apie mylimąjį kalbi su kiekvienu sutiktu, su visais. Ir staiga liaujiesi. Tada padėtis jau labai rimta. Tada suvoki, kad kiekvienas žodis gali išduoti įsimylėjimą. Apsimesti abejingu lygai taip pat sunku, kaip vaidinti normalų, tai iš esmės yra tas pat.

Estera kol kas dar nebuvo pasiekusi tos stadijos, tas paaiškėjo, kai ji viename renginyje susitiko su filosofinio leidinio „Ola“ leidėja, kuri kartais spausdindavo jos tekstus. Estera netikėtai nukreipė kalbą apie Hugą Raską, nors pokalbio tema buvo visai kita. Leidėja pritarė, kad jis esąs išskirtinio įdomumo asmenybė, ir čia leidėjai kilo nauja idėja. Ji pasakė, kad redakcija kaip tik dirba prie paskutinių teminio numerio pataisų, numeris skirtas pasiaukojimo ir pareigos temai, ir kad tam numeriui kažko stinga, kažko, kas jungtų temas ir drauge priviliotų skaitytoją. Leidėja iki šiol nežinojusi, kas tai galėtų būti. Kadangi Hugo Rasko darbai visada buvo susiję su etikos dalykais, leidėja pasiūlė parengti su juo interviu apie įtampą santykiuose tarp Aš ir Tu jo kūryboje ir asmenyje.

Nukaitusi iki plaukų pašaknių Estera Nilson paklausė, kodėl leidėja mananti, kad kaip tik ji galėsianti tinkamai atlikti šią užduotį, juk šio aspekto ji nenagrinėjo nei filosofijos tekstuose, nei studijoje apie jo kūrybą.

– Todėl, kad tu įsimylėjusi Hugą Raską ir išdrįsi užduoti jam tokius klausimus, kurie niekam kitam neateitų į galvą.

– Kodėl tu taip manai?

– Kaip?

– Kad tada galima užduoti skvarbius klausimus. Aš maniau, kad laikoma priešingai, kad įsimylėjus dingsta gebėjimas žvelgti kritiškai ir adekvačiai.

– Adekvatus vertinimas dingsta. Bet ne kritiškas – jis griežtas. Jei mylimasis pasirodo esąs menkysta, pilnas prieštaravimų ir silpnas, – nuo to meilė tik dar labiau suliepsnoja.

– Panašu, kad čia kalba asmeninė patirtis.

– Gali net neabejoti.

Leidėja šypsojosi plačiau, nei leido vyno ir cigarečių nuėsta dantų eilė.

– Bet aš turiu ir kitą, daug paprastesnę priežastį kreiptis į tave.

– Ir kokią?

– Tik įsimylėjęs žmogus sugebės parašyti tokį straipsnį per savaitę. Daugiau laiko tau, deja, duoti negaliu.

– Iš ko tu sprendi, kad aš įsimylėjusi?

– Matau tai tavyje.

– Man patinka jo menas, – tarė Estera. – Iš esmės.

Leidėja atlaidžiai ir kiek piktdžiugiškai nusijuokė.

– Ne daugiau kaip 20 000 ženklų, ir ne mažiau kaip 18 000. Terminas po savaitės.

Tokio pobūdžio interviu reikalavo ne vienos valandos pokalbio, ir pakartotinių kontaktų paskui, teksto formulavimui. Tai buvo jos šansas.

Kitą rytą ji paskambino Hugui. Jis jautėsi pamalonintas, bet vis tiek tarė dar pasvarstysiąs, tema esanti sudėtinga, reikalaujanti intelekto pastangų ir laiko, čia negalima daryti klaidų ir turi būti padaryta gerai. Bet iš esmės pasiūlymas jį domina, o „Ola“ esąs respektabilus leidinys.

Tą dieną ji pajuto, kad niekaip negali papasakoti apie šį užsakymą savo partneriui, ir suprato, kad jų sąjunga yra nutrūkusi. Liko tik vienas klausimas – kaip ji šitą jam pasakys.